

Глава 4

МАЙЛС СЕ СЪБУДИ ОБЗЕТ ОТ УЖАС.

Отвори очи и се втренчи в белия таван. През нощта беше сънувал, че всичко това е сън, а сега му се искаше все още да сънува.

Стисна силно очи. Опита се отново да заспи, но чуваше как майка му ходи из кухнята долу и приготвя закуската. Закуската миришеше на яйца. И на крави. Въпреки че това може би просто идваше от кравите.

Майлс изяде яйцата. Имаха вкус на страх, въпреки че това може би просто беше ефект на цялостния му ужас.

Страхът остана в него и в колата по пътя към Академията за наука и литература на Йони Вели.

- Мамо, дали да не прескоча този клас? – попита Майлс. – Много деца прескачат по един клас. Тогава ще мога тази година да работя по различни проекти. Нали знаеш, че имам много проекти? Това може да стане годината ми за проекти!

- Майлс, когато прескочиш клас, не си стоиш у дома цяла година. Тогава просто започваш следващия клас.

- Знам, мамо. Но ако го направя, ще бъда по-малък от всички останали деца. Това няма да е добре за развитието ми. Затова мисля, че свободна година за проекти е добра идея.

- Няма да имаш година за проекти.

- Може да използвам годината, за да пътувам. Нали знаеш, че винаги съм искал да видя света! Казват, че пътешествията са най-доброто училище.

- Не.

- Може да си взема творчески отпуск. Знаеш ли какво е творчески отпуск, мамо?

- Да. А *ти* знаеш ли какво е творчески отпуск?

- Ами, в общи линии е година за проекти.

- Не.

Спряха пред училището.

- Взе ли си всичко? – попита Джуди. Майлс провери.

Новата му раница беше тук, също и новата кутия с обяда му. Тук бяха и новите му папки, новото му яке и – най-важното – старата му тетрадка с номерата.

Тя, разбира се, изглеждаше съвсем скучна отвън (за да не буди подозрения), но отвътре беше невероятна тетрадка, пълна с подробни описания, карти, бележки и планове за всички най-хубави номера, които Майлс някога беше правил.

Номерът с призрака. Номерът с липсващия преден зъб. Операция: Мокро домашно. Всичките бяха вътре, заедно с още други. Две котки вместо куче. Роба в леглото. Лимонада без никаква захар. Мисия: Пай. Вътре беше всичко, което бе направило Майлс известен. Кетчуп, който изглежда като кръв. Стафиди навсякъде. Операция: Шорти, пълни с пясък.

В първия си учебен ден в ново училище, в нов град трябва да решиш какво дете ще бъдеш. Можеш да бъдеш умникът или пък детето с готините обувки. Можеш да бъдеш детето, което знае всичко за старите коли, за политиката или за Първата световна война. Детето, което винаги има балсам за устни. Шахматистът, баскетболистът, детето от ученическия съвет. Детето, което организира състезания с консерви. Детето от първия чин. Детето от последния чин. Детето, което винаги вдига ръка, дори и да не знае отговора. Детето, на което е позволено да гледа забранени за деца филми. Детето, на което не е позволено да гледа забранени за деца филми, но казва, че го прави, и си измисля сюжетите по трейлърите, които е видяло. Детето, чието семейство няма телевизор и непрекъснато иска да ползва *вашия*. В първия учебен ден може да се престориш, че говориш с френски акцент, и да бъдеш Чужденец. Можеш да занесеш подарък на учителя си и да станеш Подмазвача. Детето със скъпи помагала за училище. Детето, което остри моливите си по десет пъти на час.

Странното дете с два различни чорапа. Детето, което носи къси панталони всеки ден, независимо от времето. Това е денят, в който можеш да решиш да се превърнеш в нов човек и да останеш така до края на живота си.

Но Майлс не искаше да бъде нито един от тези варианти. Той изобщо не искаше да се превръща в нов човек. Искаше да бъде същото дете, каквото беше в старото си училище – Шегаджията. Майлс беше най-добрият шегаджия, когото училището му някога беше виждало, и щеше да бъде най-добрият шегаджия и в новото си училище.

- Чао, мамо.

Излезе от колата и огледа Академията за наука и литература на Йони Вели. Училището беше ниска и широка тухлена сграда във формата на къса и широка тухла. Имаше табела.

АКАДЕМИЯ ЗА НАУКА И ЛИТЕРАТУРА НА ЙОНИ ВЕЛИ

ДИРЕКТОРЪТ БАРКИН КАЗВА:

ДОБРЕ ДОШЛИ ОТНОВО, ТЪПАЦИ!

НЕКА ТОВА БЪДЕ НАЙ-ДОБРАТА НИ ГОДИНА ЗАЕДНО!!!

Майлс се огледа наоколо и забеляза всички неща, типични за едно училище.

Видя типичната беседка.

Видя типичното знаме, поставено на типичния пилон.

Видя типичните шумни групички от деца.

Типичните храсти.

Типичните дървета.

Типичният училищен вход, блокиран от нечия типична кола.

Не, чакай. Нещо не беше както трябва. Майлс погледна отново.

Приблужи се към тълпата от деца. Чу хихикания. Чу смях. Чу дори и кикот.

- Има КОЛА на СТЪЛБИТЕ – каза едно от децата, съобщавайки очевидното.

– КАКВО става? – продължи същото дете. – Искам да кажа, СЕРИОЗНО. Някой може ли да МИ КАЖЕ?

Момчето се казваше Стюарт. Всеки един от останалите можеше да му каже какво става. Но никой не го направи. (Това се случваше често на Стюарт.)

Сърцето на Майлс затуптя силно.

Звънецът би и задейства алармата на колата.

Никой не помръдна.

- Искам да кажа, КАК ще влезем в училище, след като ТАЗИ КОЛА е там? –
избухна в истерични сълзи Стюарт.

Майлс се усмихна за първи път откакто бе напуснал стария си град. Това беше един доста добър номер.

След това спря да се усмихва.

Това беше много добър номер.

Намръщи се.

Изглежда училището вече си имаше шегаджия. И то много добър шегаджия.

Майлс Мърфи не знаеше нищо за Първата световна война и не носеше различни чорапи. Така че ако не беше училищният шегаджия, той беше никой.

Глава 5

ДИРЕКТОРЪТ БАРКИН БЕШЕ НЯКОЙ.

Директорът Баркин беше директор. Директорът Баркин беше директор на Академията за наука и литература на Йони Вели и в този момент, втренчен в жълтата кола, кацнала най-горе на стълбището, той беше един много ядосан човек.

А по-рано този ден директорът Баркин беше щастлив човек. Това беше в 4:44 сутринта, когато той се събуди една минута преди да звъне алармата му. Беше първият учебен ден и никой в целия град не беше по-щастлив от него.

Той скочи от леглото.

Първо си взе душ. Трябваша му две минути да си измие косата с шампоан, пет минути за балсама и две минути за новата песен, която измисли в чест на училището.

Боже мой, започва училище.

Училище, училище, училище, училище,
Училище, училище.

След това взе любимата си вратовръзка. (Това му отне една минута.) Вратовръзката беше яркочервена, без никакви шарки. Проблемът с нея беше, че имаше малко петънце от горчица, а най-доброто ѝ качество – че цветът ѝ (червеното на вратовръзката, не жълтото на петното от горчица) беше цвят, който внушава идеята за абсолютна власт. Винаги трябва да носите червено. Президентите знаеха това. Банкерите също. И Баркин го знаеше.

Изяде закуската си – овесена каша върху препечена филийка; закуска, измислена от баба му и наречена от нея „Закуската на семейство Баркин“. Останаха му точно шест минути да прочете отново любимата си глава от любимата си книга – „Седемте принципи на директорския авторитет“.

Директорът Баркин влезе в колата си, потъна в кожената седалка и тръгна за работа още по тъмно.

И тази сутрин, както всяка друга, той пристигна пръв на паркинга зад училището и спря на специалното място „Само за директора“, което бе маркирал с табела, изработена от самия него.

ДИРЕКТОРЪТ БАРКИН КАЗВА:

ТУК ПАРКИРА ДИРЕКТОРЪТ БАРКИН

Излезе от колата и избърса малко петънце от прозореца ѝ с обратната страна на вратовръзката си. Погледна към сградата, въздъхна гордо и влезе през задния вход на училището.

Директорът Баркин влезе в кабинета си и се настани на стола. Изпука с пръсти. Подостри молива си. След това се наведе над един бял лист и започна да пише своята внушаваща авторитет реч за първия учебен ден.

„Аз съм Директорът Баркин и съм вашият директор“, написа той, а след това го задраска. Не беше лесно да се напише внушаваща авторитет реч. Беше позагубил форма, а добрата внушаваща авторитет реч изискваше идеална концентрация. В 6:15 телефонът иззвъня. Баркин вдигна слушалката и изляя едно сърдито: „Да?“

- Здравсти! Обаждам се от „Канцеларски материали „Армадило” в Армадило, Тексас. Как сме? Значи, виж, обаждам се да ти предложи чудесна сделка за кламери и други канцеларски материали като телчета, например! Харесваш ли телчетата, партньоре?

- Не сега! Пиша реч! – изрева Баркин и тресна телефона.

В 6:21 той отново извъня. Директорът Баркин вдигна слушалката на обратно и изрева: „Какво?” в погрешния ѝ край. След това я обърна и изрева: „Какво?” в правилния ѝ край.

- Здравейте, уважаеми господине – този път беше човек със закачлив английски акцент. – Как са прозорците ви тази сутрин? Чисти ли са? Обаждам се от фирма за почистващи материали „Ларами” с прекрасна оферта за препарат за почистване на стъкла.

- В момента нямам време за това! – отговори Баркин. – Внушаваща авторитет реч!

- Сигурно се чудите как един англичанин се е озовал в Уайоминг да продава почистващи материали. Това е интересна история ...

- Обадете се по-късно!

Баркин тресна телефона.

В 6:36 той извъня отново. Баркин стана. Знаеше какво да направи.

Всички директори трябва да имат място в училището си, за което знаят само те и където могат да се скрият, за да мислят и планират, както и да пишат внушаващи авторитет речи, без да ги прекъсват. Директорът Баркин се запъти към едно точно такова място, едно тайно място, където той беше единственият господар – неговият замък, неговото владение, тайното царство на неговите мечти и надежди – килерът за почистващи материали на втория етаж.

Вътре Баркин премести някакъв моп и дръпна една верижка, за да запали лампата. Имаше и още един моп, който му пречеше. Той премести и него и седна на една кофа. След това започна да пише. Обзет от вдъхновение, Баркин загуби представа за времето, докато пишеше речта си. Тя му отне един час. В 7:38 той се появи от килера, стиснал в ръка може би най-великата внушаваща авторитет

реч в историята на Академията за наука и литература на Йони Вели. В този момент някакъв ученик в коридора му каза, че колата му е паркирана пред входа на училището.

Глава 6

ТОГАВА СЕ СЛУЧИХА ОКОЛО ЧЕТИРИДЕСЕТ НЕЩА:

1. Директорът Баркин хвърли речта си във въздуха.
2. Втурна се надолу по стълбите.
3. Залепи нос за стъклената врата на училището, втренчен с отчаяние в колата си.
4. Забеляза учениците, които вече се разхождаха по моравата.
5. Погледна часовника си. Звънецът щеше да бие след деветнадесет минути.
6. „Мисли!”, каза си той.
7. Директорът Баркин започна да рови за ключовете си и ги изпусна на пода.
8. Вдигна ги.
9. Излезе от училището и пропълзя по капака на колата си.
10. Отключи вратата откъм шофьорското място и влезе вътре.
11. Запали колата.
12. Включи на скорост.
13. Осъзна, че не може да кара колата си надолу по стълбите.
14. Загаси двигателя.
15. „Мисли!”, каза си той.
16. Запали отново колата и включи на задна.
17. Натисна силно спирачките.
18. „Стълби”, напомни сам на себе си директорът Баркин.
19. Върна се, пълзейки отново по капака на колата.
20. Директорът Баркин се изправи до вратата на училището за втори път, чудейки се какво да направи.
21. Изтича в кабинета си и набра номера на Пътна помощ на Йони вели.

22. Попита човека на телефона дали е възможно да изтеглят кола надолу по едно стълбище.
23. Човекът му отговори, че не могат.
24. Обади се в полицейското управление на Йони Вели и попита диспечера дали могат да изпратят хеликоптер, който да вдигне колата и да я върне обратно на паркинга.
25. Диспечерът му отговори, че не могат.
26. Директорът Баркин тресна слушалката.
27. Вдигна я отново, за да е сигурен, че телефонът все още работи.
28. Върна се тичешком до входа.
29. Втренчи се отново в красивата си кола със слънчевожълта боя и кожени седалки.
30. Погледна часовника си. Звънецът щеше да бие след три минути. „Как ще влязат всички тия деца?“, запита се той.
31. Зачуди се дали няма да се наложи да отмени училищните занятия. Нито един директор в Академията за наука и литература на Йони Вели не беше отменял учебните занятия от времето на Снежната буря през 1932.
32. „Има начин“, размишляваше той.
33. „Няма“, помисли си след това.
34. „Но не мога да отменя учебните занятия“, каза си.
35. „Ами кожените седалки?“, сепна се директорът Баркин.
36. Звънецът би.
37. Директорът Баркин знаеше какво трябва да направи.
38. Отвори стъклената врата на училището и излезе навън.
39. Качи се на покрива на колата си.
40. Прокашля се и започна да говори.